

kun minde om, at allerede i 1857 blev der foreslaaet en Reform af vort Sundhedsvæsen, som ikke den Gang blev gennemført, og saa blev dette Forslag, som nu foreligger her, forelagt i 1891 i Landstinget, og blev vedtaget af Landstinget, og saa med Tilslutning af Landstingets Vænstre-medlemmer. Saa kom det ned i Folketinget og er som sagt ikke kommet videre siden den Tid. Aarsagen til, at dette Forslag ikke er kommet videre, er, saavidt jeg ved, ikke den, at Folketinget har noget imod selve Forslaget at indvende, men det er, som det ærede Medlem for Ribe (Busk) en Gang har udtrykt det, den, at vi ikke ville give en Pære bort, uden at vi fik et Æble i Stedet. Folketinget har ved Hjælp af dette Forslag søgt at tvinge Justitsministeren til at gennemføre de Reforme paa Apotekervæsenets Omraade, som Befolkningen ønsker. Det er jo imidlertid hidtil ikke lykkedes at faa Justitsministeren til at gaa ind paa disse Reforme, og som Følge heraf er der heller ikke kommet nogen Reform paa Sundhedsvæsenets Omraade. Men da det nu maa erkendes, at en Reform af vort Sundhedsvæsen jo egentlig ikke er til særlig Glæde for Justitsministeren, men for hele Befolkningen, forekommer det mig, at det Princip, man hidtil har fulgt, har været noget uholdbart. Jeg skal derfor meget anbefale, at dette Lovforslag fremmes i Aar. Jeg tror, det vil blive hilst med Glæde af hele Lægestanden, og jeg har et lille Haab om, at det maaske kan blive fremmet i Aar. Da Finansloven var for i Fjor, var der paa Finansloven stillet nogle smaa Bevillinger til Sundhedskollegiet — Bevillinger, som ikke bleve gennemførte — om en lille Sum paa 500 Kr. til Boghjælp. Finansudvalgets Ordfører udtalte, at man ikke fandt Grund til nu at give disse Bevillinger, som ellers kunde være meget paatrængende nødvendige, fordi der forestod en Reform af hele vort Sundhedsvæsen. Naar man derfor henviser til, at en saadan Reform vil blive gennemført og af den Grund ikke vil give Penge til Sundhedskollegiet, forekommer det mig noget ubilligt ikke at gennemføre denne Reform. Jeg kan derfor kun anbefale den paa det varmeste, tilmed da de økonomiske Ofre, den vil kræve, ere ganske overordentlig smaa, da vi allerede nu give en 14—15,000 Kr. til Sundhedskollegiet.

Jeg skal med det samme omtale en anden lille Sag, som ganske vist ikke staar direkte Forbindelse med denne, men som

maaske nok kan komme ind under hele vort Sundhedsvæsen. Som bekendt er der udbrudt en Pest i Wien, som jeg ganske vist ikke tror der er større Fare for vil udbrede sig hertil. Men det viser sig dog, at man allerede nu i Berlin har truffet Foranstaltninger til at imødegaa den, idet man har udset et Hospital, Moabithospitalet, til at optage eventuelle peestsyge. Jeg skal tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister, om han agter at træffe Foranstaltninger i denne Henseende.

Busk: Jeg havde nu ikke ment, at vi ved 1ste Behandling af denne gamle Traver, som jo har foreligget Tinget saa mange Gange, skulde komme videre ind paa at udtale os, og jeg skal heller ikke forlænge Debatten synderlig. Men efter de Udtalelser, vi have hørt af det ærede Medlem, som nu satte sig, og som var Medlem i Fjor af Udvalget angaaende denne og den følgende Sag paa Dagsordenen, der jo forhandlede i et Udvalg, maa jeg tilstaa, at jeg grundigt maa have misforstaaet ham i Fjor, skjønt vi dog havde en Del Møder i Udvalget — det er jo ikke saadan at forstaa, naar det ærede Medlem siger, at der ikke blev gjort det mindste, før vi holdt dog en hel Del Møder. Jeg var ikke klogere, end at jeg troede, det ærede Medlem var enig med os, som staa paa det Standpunkt, at naar vi her skulde til at oprette en hel Del Embeder og til at bevilge en 30,000 maaske 40,000 Kr. aarlig til denne Sag, saa maatte vi ogsaa forlange at faa taget Hensyn til de Ønsker, der vare i Befolkningen om at faa bedre Apoteker og i det hele taget om muligt faa Sagerne ordnede paa bedre Maade. Jeg var rigtignok ikke klogere end at tro, at det ærede Medlem var enig med os efter den værdifulde Bistand, han ydede os i Udvalget. Vi ere jo nu saa heldige her i Rigsdagen, at vi have i alt Fald en Læge. Da der jo, naar slige Forhold behandles, er mange Omraader, hvor vi Lægmænd savne sagkyndig Bistand, har det været os en særlig Glæde, at det ærede Medlem har været med i et saadant Udvalg, i Særdeleshed da han som Læge var enig med os. Han lovede os ogsaa sin Bistand i Fjor, og til Dels opfyldte han sit Løfte ved at meddele os, at f. Eks. over for Apotekerne var det i meget høj Grad tvivlsomt, hvorvidt disse have egentlig juridisk Ret, som de nu paastaa. Jeg maa jo imidlertid have misforstaaet det ærede Medlem fuldstændigt, naar han mener, at nu kunne vi godt gaa til allerede her ved 1ste Behandling at